

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02850

DRAY SHVESTER

Menke Katz

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מעיןקע קאץ

דריי שוועסמער

מ'זעט דאס בוך
צו געבן פאר דעם
פאנאטאן פאר דעם

DREI SHWESTER

(THREE SISTERS)

Poems
— by —

MENKE KATZ

Copyright by Menke Katz
New York, N. Y., 1932

A. Posy Press
2222 N. Seventeenth Street,
Milwaukee, Wis.

דריי שוועסטער

I

אזויפל סעגלען ברענען
ווען שטארקע נעכט קארטשען זיך אין דרייען,
און אלע זיינען

מיינע מיינע

מיינע

און אין יעדער סעגל איז פאראנען
יעדע שוועסטער — מיין שענסטע ליד,
בינקט זיי אויס — אן עלנדע שפין
אף א בלינדע שויב פון מיין ליידיק הויז;
שפארונעס פאנגען זייערע שאטנס
ווי גילגולים פון ערגעץ אנטלאָפּענע;
האָב איך ליב זיי אלע דריי,
און גיי אזוי מיט ווייטן אָפענע
פארליבטע נעכט פארביי.

איינע ווייזט זיך קעגן מיר
ווי אין א טויטנצעל א לעצטער פארנאכט,
גיי איך קעגן איר ווי דורך א שפיגל
מיט טריט פון אומבאקאנטע געסט
און צעפראל זי ווי א וואונדער א פארמאכטן,
הערט זי אין מיין גאנג —
געבראזג פון א קאברענס רידל,
פארגייט זי אזוי באנג
ווי פלאטער פון א שטארבנדיקער קראָ
ערגעץ אין אן איינזאמען נעסט.

מעניקע קאָץ

איינע מיט דורכזיכטיקע לענדן
 וואָס רייסן זיך פאַרקאַשערן דאָס קלייד,
 איז פון צייטיקייט געבויגן
 ווי פולע טוואוע פאַרן קאַסען,
 ווי באַלד וואַלט אימיץ אָן טריט און אָן רייד
 אויסוויקלען זיך פון טייוועדיקע נעכט,
 און אפן גאס דאָ קעגן זון איר שענדן.

און די דריטע
 איז פון האַרבסט אָן אָפגעבליטע,
 קוקט זי שטאַר אַזוי
 אַף זיך און גאַנג פון צייט,
 און איז שוין גרוי
 פון זוכן זיך אַליין אין ווייט.

אין צעהויקערטן כאַשכעם — קייטלען זיך
 פאַרלאָשענע טעג אין אַ ריי,
 מיין שאָטן ווי אַ להאַכעסדיקער מעם
 קרימט מיך נאָך אפן צעקנייטשטן ציך,
 די דריי שוועסטער — מינע שענסטע לידער
 רייפן אין מיין כאַלעם בריוו און בלאַנד,
 און איך, מיט טייוועדיקע גלידער
 און צאַר פון הונגעריקע צוויי מעסלעס,
 אַף מיין שלאָפלאַזער בעט
 זינג דאָס ליד פון אַלע דריי,
 און פאַרנעם ווי קעגנאיבער,
 די לעוואָנע אַף ברודיקן גרעט
 כאַלעמט פון מינע לידער.

די ערשטע שוועסטער:

אינגל פון נאכטיקן לאנד —
 רייס אראפ פון מיר דאס בלויע העמד,
 כ'ווייל ליגן פאר דיר נאקעט — אומפארשעמט;
 זאל נאר גרינען אין די האר דער שמאלער באנד
 און קוקן מיט שרעק אף אונדזער שפיל,
 ס'האט די לעוואַנע געשפאלטן זיך אין האַלב
 און האַלדזט זיך מיט די קליידער אָפן די,
 און באהאַלט זיך אויס אין יעדן פאַלד.

צענעם מיך
 אין רייפע פערזן פון אן ערשטגעבארן ליד
 יאונדער פאר וואונדער זיך ניט שעמען,
 איך ליג פאר דיר אָפן און אָנגעגלייט
 און הער,
 ווי ס'ריידן זיך צוזאמען גליד מיט גליד.

געפין מיך
 אין די ווייטן פון אן אויסגעטרוימטער וועלט,
 און צעפאל איבער מיר
 ווי פארשפעטיקט רעגן איבער דורשטיק פעלד.

לייז מיך אויף אין וועלטן פון שיגאַען,
 כ'וועל זיך טונקלען אף דיין בעט פארלאָשן
 און קוקן לאַנג
 שטאר און בלאַנק,
 ווי אן אָפגעשטעלטער ווייזער אף פארגאַנגענע שאַען.

אירע דריי

ניטגעבארענע אינגעלאך:

1.

זיי פוסטעווען ארויס פון די קלענסטע שיכעלאך
 אין די פינקלענדיקע פענצטער פון פולע קראָמען,
 און שרייבן ניטגעשריבענע לידער
 אף אומבאָריטע בלעטער פון שוואַרצע אלבאָמען.

זיי גרויען ארויס פון זונפאָרגאָנגען
 ווי פינטעלאך שרעק קעגן נאָט,
 און פאָרגרויען מיט די ווידערקלאָנגען
 פון יעדער שטאָט.

זיי וואָלטן אלע אינגעלאך געווען,
 יעדער שענער פונם שענסטן לומפ;
 דורך בלינדע געפארן וואָלטן זיי זען
 א באַרוויסע מיידל באַ אַ פראָסטן פֿלומפ.

זיי וואָלטן אלע — דו געווען,
 היימלאָזע האַרן פון הינטערהויפן;
 מיט האַר צעפאָטלעטער שאַטען
 וואָלטן זיי פון טאָג אַנטלויפן.

זיי וואָלטן אלע — דו געווען,
 פון גאָס און ווינט די זינגענדיקע שאַרפן,
 אויסשפילן זייערע זינד
 וואָלט אַ מאַלעכל אַף האַרפן.

האָב איך זיי צו אַ קאָכען פאַרנאַרט,
 און פון מיינע אינגעלאך געלאָזן
 נאָר מיינן אויפגעראַמטע טראַכט,
 און פון מיינע אינגעלאך געלאָזן
 נאָר אַן אייביק מאַפֿלדיקע נאַכט.

פון זייערע זומערן
האָט דער ווינט קיין צווייטן ניט געקליבן,
און ס'האָבן זיי קוואַרים ניט דערוואַרט —
איז פון יעדער אינגעלע געבליבן
נאָר אַ סנאָפּ פאַרשניטענע יאָרן,
איז פון יעדער אינגעלע געבליבן
נאָר קאַשיקלאַך מיט פּאַזימעס און באַרן
אין די גוידערן פון שווערע אַקושאָרן.

האָב איך מיינע אינגעלאַך אַף מיסט געביטן,
ראַיען זיך אין זייערע יאָרן
ברעקלאַך זון פון קאַרגע פאַרטאַגן —
זיינען זיי די פּורפּורנע לאַמעס
אַף פּוסטע לעכערדיקע שטיבער,
שפיגלען זיי זיך אַף פאַרדריפעטע גראַמעס
ווי אויסגעטרוימטע קריגער
מיט אַלטע פאַרגעסענע שפּיזן,
און גייען ווי אַ גאַלדיקער טויט
איינע די אַנדערע אַריבער.

האָב איך מיינע אינגעלאַך אַף מיסט געביטן,
ראַיען זיך אין זייערע יאָרן
ברעקלאַך זון פון קאַרגע פאַרטאַגן —
שאַרן זיי זיך אַרויס ווי טאַגנדיקע הענט
פון די בלוטיקע שפּאַרעס פון אַ שלאַכטהויז,
און נעמען אַרום
די באַרבלענדיקע קעפּ פון קעלבעלאַך און שאַף,
און פאַרטראַגן
אין מיין וואַכן שלאַף
פון געבונדענע אַקסן אַ לעצטן קלאַגן;
שאַרן זיי זיך אַרויס ווי טאַגנדיקע הענט
פון די בלוטיקע שפּאַרעס פון אַ שלאַכטהויז,
און רייסן אויף
די קעלבערנע וויעס פון גליקלאַכע בענביקעס,
און פירן מיט זייערע שוואַרצע אַפּלען
אַ ניטדערבאַרענעם שמועס.

2.

אין שווערע פאזיטע — אומרואיגע שפינען
וויגן זייערע געשטאלטן,
אין שווערע פאזיטע — אומרואיגע שפינען
האָבן מינע אינגעלאַך באַהאַלטן.

באַנאַכט — אַף מיין פינטלענדיקער סטעליע
סאָזשעט זיי אַ גאַזער אַויס,
און איך — צום נייענדיקן שלאָף געשמירט
צייל אָן קופּעס טריט,
און וויל מיט די ווענט זיך פאַרשטיינען
ווען איך פאַרצייל אַ טראַט;
אין שווערן שטויב — קלייבן זיך
זייערע ניטגערעדטע רייד,
וויל ווערטערדיקער שטויב זיך צעריידן,
וויל אַ ניטדערבאַרן קאַל זיך צעוויינען —
פּראָוועט די שטילקייט אַ שטומע קאַפּעליע;
מיט אַ פאַרצויגן שטריק — ווערג איך
ווי אַ לעבעדיקע מיין שאַטענענע קלייד,
און טויט — מיט ניטדערבאַרענע אויגן
ניי איך אום אין מיין דרויסנדיקער הויז,
און הער,
ווי ס'קערן זיך אין ווינט דריי אינגעלאַך,
און קלער —
שוין צייט מינע אינגעלאַך צו זויגן.

אַ שענסטער לומפּ פון גאַסן און פון לידער,
זיי וועלן דיך באַגעגענען אַף דיין לעצטן שוועל,
און קאַפּען באַ דיין צוקאַפּנס
ווי אַ הייסער כּיילעוונער טריפּן,
און פאַרשווינדן —
ווי אַ פּאַכן פון שיינדניקע הענט.
באַם אומעט פון אָפּנייענדיקע שיפּן.

די צווייטע שוועסטער:

טרויעריקער אינגל מיט לויכטנדיקער אומרו
ווי וועלפישע אויגן קעגן ביקס פון יעגער,
איך קום צו דיר
ווי א ווייטער יאָמער פון פארבלוטיקטע קוסטעס,
און מיש
פון מיינע יונגע טעג — די פארוויאָנעטע בלעטער.

צו צוועלף יאָר בין איך געווען א קורווע,
און געוויקלט מיין לייב ארום אלערליי מענער,
איצט ברודיק איך אוועק אין ציכטיקן געלענער
און ס'איז מיט זנום געגרייט מיין אויסגעפוצטער טיש.

צווישן געלאָדענע ביקסן פון „פאלעסער“ באַנען,
וואָס האָבן בעסטיעבלוט געפירט,
קעגן זון און באַריקאָדן,
האָב איך מיין בלאַנדקייט פאַרפירט
אין צעשפילעטע שוויסן פון מעסעריונגען;
איבער קוואַרים איז די ווייט געפלוין,
און געפרואוּט מיטן טויט זיך פאַרמעסטן —
אף יאָגנדיקע רעלסן האָט דער טויט געזונגען
פון טויטע ראָבן וואָס פאַרווערימען די נעסטן;
אף יאָגנדיקע רעלסן האָט דער טויט געזונגען
פון מאַרך און שאַמפאַניער וואָס טשאַדן
אין אָפענע שאַרבנם — און פאַראַדערטע דילן.

כאלוימעס פאנגען מיך אין פארבלוטסקטע וועלדלאך
און צעלייגן מיך — טויט און הויל,
ווי אף טהארעברעטער;
איבער מיר
ראיען זיך פוילנדיקע גלידער
און צעראיען מיך ווי א ווערמדיקע בייט.

ערגעץ פאר סקעלעטנדיקע קופעס,
דערצוילן מיינע סוידעס פלוידערדיקע גרילן;
ערגעץ אין פארוואקסענע אקאפעס,
איז נאך ווייסקייט פון מיין לייב פאראנען
אף צעשאסענע בייכער פון טויטע זשאבעס.

די דריטע שוועסטער:

אף בייסוילאָמס שטילע
בלאָנקט זי אום אליין,
און קלאַפט מיט קאלטע פינגער
אף אויסגעקריצטן שטיין.

מיט נאכט און רוים
בווגט זי לייכט
דאָס אייביק שווייגן פון די טויטע,
און מעסט די קוואַרים פון ברעג צו ברעג
מיט שטילע טריט און האַרבסטיקע שאַען.

* *

*

מיין ראשיק בלוט — מיין ווילדער אומרו
צעפראַלט מיך פענצטערדיק — באַ אַ פינצטער שוועל,
זע איך די דריי שוועסטער — אין דרעמלענדיקער ווייט,
גיי איך אין כווישעך לעבעדיק און העל
און אלץ איז מוירעדיק אזוי און גוט,
ווייל איך פאר אומרו וואָיען מיט דעם היצלס הינט,
ווייל איך פאר אומרו שטארבן זיבן מאָל;
לעמפעלאַך פארקלערטע פינקלען ווי מיין בלוט,
און קלערן אוים
אף יעדער שטיין אַ האַיאַצינט
און פינקלען אוים
אף סקווער און געסעלע אַ פינקלענדיקע פעלד;
קלעטערדיקע שמעט רייפן מיט ברוינעם שטאַל,
גרינלאַכע הייזער בליען איבער
און צעפאלן פון לאַנגווייל און צייטיקייט
און זיינען זיך אליין מקאבער אין אייגענע גריבער.

מעיןקע קאץ

אָ, ראַשיק בלוט, אָ, ווילדער אומרו, —
 ווי זאָל איד,
 ווי געסעלאך פארלאָזן און קרום,
 אין קרומען כוישעד זיך צעוואַרפן?
 ווי זאָל איד,
 ווי געסעלאך פארלאָזן און קרום,
 דרימלען אַף צעקאַרטשעטע שאַרפן?

אָ, ראַשיק בלוט, אָ, ווילדער אומרו,
 פינצטערער און דולער
 האָבן שטיבער זיך באַהאַלטן,
 פינצטערער און דולער
 שטייגן דרייאַיקע געשטאַלטן:

דאָס גאַנצע צייטיקייט פון זון און קאַרן
 האָט היינט געבראַכט מיר איינע,
 אין אַ בלאַנדן קראַנץ אירע יאָרן
 וועט מאַרגן בריינגען מיר די צווייטע,
 און די דריטע
 האָט שוין נעכטן
 באַ אַ פלוּיט אַ טויטע
 איר נאַקעט שאָטן אויסגעשפּרייט,
 און גערעוועט טויטעהייט
 ווי אַ סאַרנע נאָכן שעכטן.

אף מיינע ווענט
 ציטערט ווי לעשנדיקער שימער
 א שאַטנדיק געפֿלעכט פֿון אלע דריי,
 איינע צעבליט מיין ווינטערדיקע שטוב מיט מאַי —
 מיט די לעבעדיקע רייכעס פֿון איר ברוינער לייב;
 איינע מיט זאַמען פֿון פֿאַרלייזיקטע סאַלדאַטן
 ווייזט זיך לויטער —
 א צוועלפֿיעריק מיידל
 מיט גרינע סטיינגעס אין די בלאַנדע צעפֿ,
 ווייזט זיך לויטער
 ווי איך — דער לומפֿ מיט אומשולד אַראַמאַטן;
 און איינע צעשיט זיך אין שטערן
 און זילבערט זיך אַף מיין אַשיקער גאַזרער,
 און וויל
 העל און שטיל
 אַ שטערנדיקע הערן
 פֿון מאַרגנדיקע דוירעס אַ ווייטן קאַל.

אַזויפֿל פֿרילינגס אין מיין ווינטערדיקע שטוב
 צענעמען זיך אין שמעקנדיקע גלידער
 הויל און שלאַנק,
 און פֿאַלן אַוועק ווי פֿאַרשניטענע פעלדער
 רייף און באַנג,
 שפּאַן איך ווילד אַהין,
 שפּאַן איך מילד אַהער,
 און זינג דאָס ליד פֿון ברוין און בלאַנד —

מעיקע קאץ

בין איך ווי א וואונדערלאכער סאָד מיט זאפט און טרויער פול:
 אַמאָל,
 אויפגעגרינט און שיקער
 פון רייסנדיקער גווארע
 און פון די פינפאונצוואנציק זומערן מיינע;
 אַמאָל,
 שרעקט מיך מיין אייגן שאַטן,
 וואָס רוקט זיך פּאַנימלאָז צו א טליע
 און צעטאַנצט זיך פּלוצלונג — פּלאַפּלדיק און דול,
 ווי האַלבנאַכטיקער
 טריפּ טריפּ
 טראָפּ
 פון בלינדע הייזעריקע קראַנען.

II

באנאכט „דאנטאון“

אף מיינע געסלאך — די גרויע הייזער;
 רייסן זיך נאך ליכט,
 ווי מיט פארשארענע פליגלען בלינדע קראָען.
 אפן „וואולוואָרט“ טורעם — די קריכנדיקע ווייזער
 פארצערן פון טויטפארמישפעטע די לעצטע שאָען.
 אין טונקעלע אלייען שטייפט זיך די שטילקייט
 ווי אפן האַלדז פון אַ נעגער אַ פארצוויגענע שטריק.
 אימיץ דורך גראטעדיקע שויבן
 ווייזט פון סאַקאָ און וואַנזעטי דעם לעצטן בליק.
 יונגע רויבער לויפן
 ווי נאַכטוואַנדלער אף מויערשפיצן;
 אף ברודנע הויפן
 שוואַנגערן קעץ — און קראַנקע נעכט האַרכן
 פון ניטדערקוילעמע קינדער
 ווייטע, האַלבדערוואַרגענע שאַרכן.

מעניקע קאץ

פון טובלע קעלערס — בידנע יאָרן
 קוקן דול און אויסגעברענט
 ווי גויסעסדיקע ליכט פון קוואַרימשטיבלאך;
 קריינקלאַך דארע הענט
 הוידן אַלטפאַרשטויבטע וויגן,
 בלייכע קינדער וואַקסן —
 אַף פּלאַכע בריסט פון קראַנקע מאַמעס;
 אין פאַרבאַרגענע ווינקלען
 רויטלען זיך גיפטיקע פּלעקן,
 און ווייזן פון אַ שווינדזיכטיקן אינגל
 אַ לאַנגפאַרגעסענע געזיכט.
 שמאַלע שטריק
 ציען זיך ווי שלעפּעריקע שלאַנגען.
 אין אַן אַלטן פיררויז
 שוואַרצט זיך אַ בעטלערישער שטעקן.
 אַף קלויסטערטרעפּ
 דרימלען פאַרוויאַנעטע זוינעס,
 און זעען זיך אין געהינעס
 מיט בראַנדיקע לייבער און אָפּגעהאַקטע קעפּ.

די געווינערשוועסטער

ס'האָט זי האַרבסט פאַרקערט
 צו אַ פּרעמדער טיר
 ווי שטויב פון טויטע בלעטער,
 אין אַ ווינקל —
 נאכט און האַלבפאַרקילטע גלידער.

הענט ניטגעבאַרענע רייסן איר טראַכט
 קעגנאיבער ברענט דער טויט אַף רויטע ביימער;
 און זי און גאַלד,
 און זי און טרויער,
 טוליען שטאַרקער זיך צום קאַלטן מויער.

אין א פראסטיקן הויז

פאר נאקעטע זויגלינגס — אין א פראסטיקן הויז
ווייזט זיך די נויט
אין קליינע טרונעם — א שפאן די גרויס;
און פון יעדן ווינקל
שארט זיך שמאָל און נייגעבאָרן דער טויט.

אין בלויזאכע הענט פירט א שטומפיקע שער,
און זעגט פאר טאכריכים — טרויעריקן געוואנט;
פון ערגעץ א געשטאלט
וויגט זיך אהין און אהער,
און פארוויגט די וועלט אין א זאמדיקער האנט.

א געבויענע מאמע איבערן שטויביקן וויגל
מעסט פון בארמענע די הויך און ברייט —
ווייט אין פארהאנגענעם שפיגל,
באהאלט זיך אויס
דער פארלאָשענער כאַלעם פון זון און ברויט.

רעדט דאָס הויז מיט נאכט און רידלגעקלאנג,
טרויערט דאָ די מאָרגנדיקע פרייד,
ווי א בלינדנס רייד
קעגן די נאָענטע פייערן פון זונאוּפגאַנג.

אף שוואַרצע שויבן
פאָרן זיך שאַטנס פון טויטע מיט שנייאיקע וואַזאַנעס,
און ס'פאלט אף אַליץ די נאכט
ווי געוויין פון ניטדערקוילעטע וואַראָנעס.

די דריי שוועסטער
אין א שלאפלאזער נאכט

.1

יעדנס מאַרד — א רויכערדיקע שטריק,
יעדנס בליק — א קריכנדיקע שפּין,
אויגן —
קוקן ווייט און גרין;
היסער פיבער צינדט די שויבן,
און ווערטער — ווי צעבויגענע רינגען
קייקלען זיך צעקרימטע אין די ווינקלען,
און פאלן פאַרכאַלעשטע פון וואַנזין,
ווי קראַנקע שמעטערלינגען
אַרום אַ ברענענדיקן קאַמין.

.2

לאנגע וויעס פון א בלינדער מיידל,
 פון פארלאָשענע הענט א קאלטער קראַנץ —
 פארליבטע הערן — ניטגערעדטע רייד,
 נעווראָסטענישע ווענט אין א קרומען טאַנץ;
 אין גויסעסדיקן לאָמפ זייער פרויך
 לעשט זיך אַרויף און אַראָפּ,
 און פלעכט פון זייערע שאַטנס —
 א וויגנדיקן צאָפּ.

דאָס בלינדע מיידל מיט פארליבטע כושים
 שאַרט זיך ווי וואַנזין צו די פענצטער,
 איר בלינדקייט היַלט די העלע שפיגלען —
 ווי מיט שוואַרצן קרויט די געשפענסטער
 מאַלן טויטנמיטעס אַף די ווענט:

— ווער וועט אין מיר זון אויפריגלען,
 אויב ניט דו, אַ ליבסטער,
 מיט מאַרד אַף דולע פינגער;
 אויב ניט דו, אַ ליבסטער,
 פון בלינדע וואונדן דער זינגער.

.3

גרינלאכע באקן און דאר ברויט
 צווישן בילדער פון טויטע און שמארע ווענט,
 פון בידנע טעג א שווארצער שנור —
 איינע צענעמט דעם לאנגווייל אה די הענט,
 און זוכט פון זיך א שפור
 אין א פארשטויבטער בילד פון א בלאַנד קינד;
 איינע מיט ריסן פון פארשניטענע זאנגען,
 און שאָען צעבונדענע ווי לויזע פענטעם;
 און איינע — טויב און בלינד
 שטייט געשמידט צו זיך אליין
 און הערט מיט טויבע פינגער
 פון פאלנדיקע וועלדער דאָס געוויין.

א הויז און

אפ'ן אוראלטן בוידעם א וואַנזניקער יונג;
 א קינדערישער אָרן און אויסגעוויינטע בלומען —
 פון מיינע לידער א בייסוילאָמדיקער שטומען,
 פון נאָרער וועלט — אן אויסגעדרייטער צונג.

אן איבעריקער מענטש איז שוין דול
 פון ברודיקן די טעג — ווי א לעבעדיקע כמארע;
 ווילדע נעכט זיינען פול
 מיט שטערנדיקער שרעק און שימל פון גרינלאַכע שפּאַרעס.

אף פּראָסטיקע שויבן — אן אויסגעטרוימטער וואַלד,
 פון שענסטן בוים בליט א טהאַרעברעט
 פאַר דיר און מיר;
 פון אַלע זונפאַרנאַנגען — א בלוטיק פלעק,
 און א שווינדזיכטיק מיידל וואָס טרויערט אַוועק
 ווי א פאַרגייענדיק ווינט באַ אן איינזאַמען קלאַוויר.

* *

*

קומסט צו מיר
 מיט שטילן רויש פון דיין וואָרט
 און צעפורפורסט מיך אין טויזנט פארנאכטן —
 איז גוט מיט דיר אזוי צו זיין דאָ אַף דער וועלט,
 און אַטעמען די פראַסטע לופט פון דרויסן.

איצט היטן מיר
 די העלע טריט פון טאָג,
 און גוט איז אונדז צו טראַכטן
 אַז באַלד קומט די נאַכט
 און בריינגט אונדז רון,
 און אין דער נאַכט
 נאָר איך און דו
 און שטילע כורוועדיקע ווייטן.

מעניקע קאפן

* *

*

די טראַנטעס אָף מיין לייב
 דערציילן דיר פון נאַכט און פעסלאַך מיסט
 און אז איך לייב דיך לומפישער ווי „דיק“ דער גאַנעו,
 אַ מיידל

מיט פעלד און רייפּע בריסט:

פריי ווי האַבאָיונגען

און מיט אומרו פון טויזנט באַנען,

לאַמיר גיין דער וועלט אַנטקעגן;

און קומען מיר אין אַ לאַנד,

איז אונדזער היים — אַלע שטעט;

און קומען מיר אין אַ שטאָט,

איז אונדזער היים — אַלע גאַסן,

און יעדע היים — גאַלע פענצטער,

און ליכטיק

ווי דער ווייטער וואַנדערוועג אין מיינע אויגן.

* *

*

דורך פיין און שטאַל די רעוועדיקע שטאַט
שטייגט איבער מיר אין אומרואיקן גליווער,
ווי אַ קלעטערדיקער גוילאָם מיט אויסגעפיקטע אויגן.

קעגנאיבער

וואָיען אַלטע שיפן אָף זייער בלעטערדיקער קינדהייט
געכאַוועט אין ווילדע בעריאָזעווע וועלדער,
וואָיען אַלטע שיפן אָף זייער בלעטערדיקער קינדהייט,
און זעען זיך אין כאַלעם — יונגע אומבאַרירטע ביימער.

טורעמשיפצן צענעמען די הויבן
ווי ס'וואַלט די שטאַט פאַר לאַנגווייל זיך אויפהיינגען;
פון לעוואָנע דאָס קריינקלאַכע געשטאַלט
רוקט זיך איבער שטאַט
ווי פון וואַנזין אַן אויסגעשיילטע קאַפּ,
זע איך די דריי שוועסטער אין לעוואָנענדיקער ווייט
און שפּיר נאָענט
די צייטיקייט פון זייערע ווייטע גלידער.

אין שטיינערנעם פארק פון שטיינערנע צווייגן
 רייפן זיי אראָפּ
 ווי פארן צעוויקל פון בליטן,
 און באַגעגענען נאכט מיט זאַלץ און ברויט;
 זייער שיינקייט פלאַטערט דורך געפארן
 ווי אין ווינט פאלנדיקע צוויטן —
 שפירט דער אַלטער פארק
 ווי ס'רינט דער זאפט פון זייערע יאָרן,
 און ס'דעדט דער אַלטער פארק מיט בלעטערגערויש:
 זייערע טעג דערמאָנען אָן שטייגן,
 אָן איינגע ווענט
 וואָס האַלטן שטאר
 צווישן גרויע ציגל איינגעקלאַמט די נויט.

III

דאס ליד פון א מאמוזער

ס'האָט אַ יונג פאַרזייט מיין לייב
 אין מיין מאַמעס טראַכט,
 אין שפּעט פון נאַכט
 באַ אַן אַלטן פּלויט;
 געוועזן איז מיין מאַמע
 יעדן וואוילן יונג אַ ווייב,
 אַמאָל — פאַר אַ לייבונטקלייד,
 אַמאָל — פאַר אַ לאַבן ברויט.

איצט,
 ווען פאַרנומען האָט מיין מאַמע,
 אז שווער
 היינגען די מידע הענט אַף אַקסלען,
 און ווי צוגעבונדן
 וויגט זיך פיבערדיק די גרויע קאָפּ,
 זיצט זי
 באַם קאַלטן שיין פון נאַזער,
 און הערט:
 ווי אין אַלטן בלוט קריכט פּויל דער אַטעם,
 ווי אַף די געלע באַקן
 יאָגט זיך טרער נאָך טרער.

איצט איז מיר נאָענט
 דאָס אייגן לייב פון מיין פּרעמדן טאַטן,
 וואַקס איך שטאַרק און העפקערדיק
 אַף דער באַורי מיט פּראַסמע יאַטן,
 און זיך צווישן זיי
 דעם וואוילן יונג — מיין טאַטן.

מעניקע קאפן

* *

*

איך בין נאך שענער
פון יענע קורווישע וועלדלאך,
וואס האבן געזען דין
פארקאשערן דאס קלייד — פאר אלערליי מענער.

שיין בין איך, א שיין,
ווי א פארליבטער זעלבסטמערדער
איבער א לעוואנעדיקן טייך געבויגן,
דורך מיינע גלידער ציט דאס בלוט
ווי פון פלייטן א ווייטער געוויין.

איצט,

ווען איך ווארף זיך אה מיון בעטל
ווי אה גליענדיקער זאמד א שטומער שלייען
און טראכט פון וויפל יונגען דו ביסט א ווייב,
הוירן די ראסטיקע ספראזשינעס אויס
א געלאה פון בלוטן צערעוועמע,
זע איך דין הינטערן שטעטל
מיט הייסע זאמען אין געפלאצטער לייב;
ווי א פארבלוטיקט העמד
פארציט זיך איבערן וועלדל דער פארנאכט,
און דו — א הויכע צוועלפיעריק מידל
צווישן זעלנער מיט קעפ פארמישפעטע צום שלאכט.

נאכט קלייבט צענויף איר גאנצן טרויער
און פורעמט אויס אזא מענטשן,
וואס שלעפט דעם שימל פון דייע ויארן —
און גייט אויס
ווי פלעמלאך ליכט ארום אן ארן.

אין לעכער פון ווענט
 האָב איך זיך פון דער וועלט באהאַלטן,
 דיין בלאַנדקייט
 קוקט ארויס פון פוילע שפּאַלטן
 מיט פאַרלאַשנקייט און גרויל,
 הער איך
 ווי ס'רעדט די וועלט
 מיט אַ סקעלעטנדיקער טויטער מויל,
 כאַלעם איך —
 אז אימיץ האָט דאָ אויסגעטראַכט די שטאַט,
 אז מוירעדיקע וועזנס מיט שטיינערנע פלינגל
 האָבן זיך נאָר אַף אַ ווייל פאַרקליבן;
 כאַלעם איך,
 אז פון דיר און מיר
 איז אַ פאַרלאַזטער פּרינדיקער וויסט געבליבן —
 סקראַכע איך פאַר שרעק מיין אייגן שאַרבן;
 אַ פלינגעלע זאָגט ווידע אַף אַ פינטל שטויב,
 און דערציילט מיר אירע סוידעס פאַרן שטאַרבן.

מעניקע קאץ

איך בין דער האר פון הינטערהויפן,
 פון קרעציקע נעכט און היימלאָזע קעץ,
 איז ווי זאָל איך, אַ האַר אַזאַ, אַנטלויפן —
 און אַ העפּקער איבערלאָזן
 מיין האָב און גוטס — מיינע היימלאָזע קעץ?

פון מיינע הויפן
 האָט זיך די זון פאַר שרעק באַהאַלטן,
 אַף אַלץ אַרום
 וויאַנעט דער כּוּישעך ווי אַ צוגעלעגענער מעס,
 און ס'ראַיען זיך אין שטויב —
 גרויע אָפּגעריבענע געשטאַלטן.

פאַרליכטע טראַנטעס האַלדזן זיך אַרום מיר
 און הילן
 מיינע יונגע לומפּישע ביינער
 מיט צעביסענע אַרבֿל און צעקאַרטשעטע רוקנס;
 די דריי שוועסטער
 שמעקן מיט רייפן ווייב און פאַרברוינטע קוכנס,
 נאָר איך,
 צעהובלעט פון אייגן אומרו און פרעמדע דילן,
 הונגער אַרום דורך אַ בייזער טיר
 און וואָגל אום אין אַקסענע כאַלוימעס,
 גרייט אַ לעבעדיק פעלד צו פאַרצוקן,
 גרייט — מיט אַוונטדיקע בהיימעס
 פאַרגרויען אין דעם מאַך פון אַן אוראַלטן שטאַל,
 און דורך פאַרשפּאַרטע ווענט — ווייט און מאַלעגנירעדיק קוקן.

* *

*

ראַיע איך זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
 ראַיע איך אויס מיינע טעג אין עלנטן פארק,
 אָפּ באַגינענדיקע צווייגן,
 דין און פיבערדיק ווי מיינע פינגער,
 פאַרגייען אָונטדיק
 די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער;
 ראַיע איך זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
 ראַיע איך אויס מיינע טעג אין עלנטן פארק:
 איבער מיר
 שלעפּן טויטע הורן אַ צעקנייטשטע נאַכט,
 און נישטערן, סקעלעטנדיק ווי דער פארק,
 פראַנצעוואַטע באַפלוידערטע קוינים,
 נאָר קיינער וועט די שרעק אַליין ניט גלעטן.
 איז עפּשער זאָלן זיי דער זון זיך אָפּגעבן,
 און ווי געשענדטע מייסיים זיך בעטן:
 צוריק אין די טרונעם,
 צוריק אין די טרונעם.

אָ, דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
 איך ראַיע זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
 און שפיר אייך איבער מיר
 ווי אַ שלייכן פון טויטע הורן,
 און שפיר אייך איבער מיר
 מיט אוראלטע בליקן און צוגעפוילטע בריסטן.

דער הונגערטאג

קלעמערט אף סירענעס א זונפארנייענדיקער ריז
 און זוכט דעם העכסטן טורעמשייף זיך צו היינגען —
 וויגט דער טאָג זיך א געקוילעטער
 אף קעלערשויבן און אף טורעמנעזער,
 גאָלדיקט זיך יעדע גאס ווי א היימלאָז בעט,
 יאָגן רויטלאַכע אויגן
 ווי פון ווינט געטראָגן — פארבלוטקטע קארעלן;
 לויפן הינט מיט צעקארטשעטע פעלן
 נאָך אייגענע שאַטנס ווי נאָך רייצנדיקן רויב,
 און ריידן ווי שטומע מיט די פינגער,
 און וואַיען אויס ווי שטומע
 דאָס ליד פון איבעריקע צינגער.

פאַר וועמען ס'איז די גאס א היימלאָז בעט,
 וועט באַלד ווי איך
 מיט עלנט לייב — קארבן טרויעריקע רינגען
 אף וואַכע שטיינער פון פארקלערטע ראָגן,
 און פאַרשטיין פאַרוואָס
 געסעלאַך צעקארבטע קעגען אויך ווי מענטשן קלאָגן.

הערט דער פראָסט ניט אויף זיך דרייען
 מיט היימלאָזע ציינער אין דינדין קאראהאָרן —
 ווייזט דער טויט זיך אזוי נאָענט און פראָסט,
 ציען ווי פון אוראַלטע קוואַרים מייסימדיקע רייען
 און בלייבן ווי מאַציוועס שטיין ביי יעזוסעס נעשאַמעס —
 ווי פון ערגעץ וואָלט געטראָגן זיך א לעצטער רוף
 און באַפעלט זיי אויפצולייזן זיך אין פראָסט;
 הערט דער פראָסט ניט אויף זיך דרייען
 מיט היימלאָזע ציינער אין דינדין קאראהאָרן —
 שפילן ליפן ווי אף פראָסטיקע דראָטן:

שטומער, שטומער, הונגער מיינער,
 שטום ארויס,
 פון בלאַנדזשעניש פון אויגן און צאר פון ביינער,
 דו ביסט מיינער, מיינער, מיינער;
 שפילן ליפן ווי אף פראַסטיקע דראַטן:

קרומער, קרומער וואַנזין מיינער,
 קרים זיך אויס
 אין בלאַנדזשעניש פון אויגן און צאר פון ביינער,
 איך בין דינער, דינער, דינער.

וואַלגערן זיך גאָסן ווי איך און דו
 אין שטויב פון יעזוסן און ליד פון ווינט,
 בין איך — אומרו
 פון וואַנזניקע אויגן און צעבייטשטע הינט;
 בין איך — אומרו
 פון פאַרליבטע אַדלערס וואָס פאַלן פון הויכן —
 פאַרלאָזטע מיילער כאַלעמען פון זון און פלאָדן,
 ווילן ערד און הימל זיך דערגרייכן,
 רייסט זיך נאכט און עלנט פון צוגעפראַרענעם צעמענט,
 שוואַרצט זיך אף יעדער שטיין אַ גאַסנפאַנים,
 האָבן נאכט און עלנט זיך דערקענט —
 האַרדזן זיך היימלאָזע שאַטנס

מעיןקע קאץ

ווי לאנגצעשיידטע וואנדערער,
 און פאלן ווי א שטיין אה א שטיין
 איינער אפן אנדערן,
 און בראזנען אויס
 א הונגערטאנץ אה אקשאנעסדיקן באָדן —
 טאנצן מייסמדיקע רייען
 ווי צער־איעטער עלנט פון פארוואַרלאָזטע רואינעס,
 און מאַנען
 מיט בייסוילאָמדיקע גלידער
 ב—ר—ו—י—ט!
 דאכט זיך אז דאָ טאנצן ניט קיין ברידער,
 נאָר טרויעריקע פּאָנען,
 וואָס דער טויט אַליין האָט אויסגעשיילט
 פון קאַלטע הויטיקע פּאַסן,
 און צעווינגט זיי דאָ
 ווי א געבעט פאר דערפראָרענע גאַסן,
 וואָס קאָרטשען זיך ווי אין א פייערדיקן פּויסט,
 און רעווען מיט קוילעס פון אַטאָם און פון מענטשן:
 ר—א—ט—ע—ו—ו—ע—ט!

איבער שטאָט
 וואכט די לעוואָנע ווי אן אויפגעדרייטער שלאַנג,
 און ס'דאכט אז באַלד —
 און פון אַלץ וועט בלייבן נאָר א ווייטער קלאַנג,
 וואָס וועט באַם זונפאַרגאַנג אַמאָל נאָך קלאַנג;
 און ס'דאכט אז באַלד,
 וועלן שטיינער זיך צעברויזן — וועלן גאַסן זיך צעיאָגן.

IV

באנאכט

איך שרעק די בלענדנדיקע לאַמפּן
 מיט שוואַרצקייט פון אויגנלעכער,
 און שפּאַן אזוי אַ הויכער און אַ ווילדער
 מיט פאַרלאַשענע גלידער איבער דעכער.

מיון בלוט אַף זייערע ווענט —
 קרומלאַך רויטע שנורן,
 און ס'זיינען מיינע שפורן:
 אַ רויטבאַפּלעקטער מעסער,
 און שאַען צעבויגענע פון שווערן טרויער
 אַף זייערע קאַלטע שלעסער.

* *
*

איך בין פון זון און מענטש אוועק,
און צייל אויס מיינע טעג
צווישן מייז אין פייכטע לעכער,
ס'איז יעדע מויז א גוטע ווי מייז מאמע —
און זאגט מיר מיט איר פלינקן עק
ווען איך בין טויט און ווען איך לעב.

אָרימע קליינינקע מייזעלאַך
שפילן זיך אַ גאַנצע נאַכט אין טויט,
אין פאַרוויאַנעטע מערעלאַך
און פיצעלאַך קרויט;
אָרימע קליינינקע מייזעלאַך
שטעלן די גרויסע לעבנס אין קאָן,
פאַרהיט איך זיי פון אַלדאָסבייז
און טראָג קעגן יעדער מייזעלע
מייז שאַטן ווי אַ מייזעשע פּאַן.

האָב איך פון אלע מיין
 אליין זיך קעניג אויסדערוויילט,
 און פיר זיי מאַכנעסווייז
 דורך שמאַלע איימעדיקע היילן —
 ברודיקט זיך פאר זיי מיין העמד
 ווי אַ גרייטע קויטיקע ציך,
 און אַ היים זיינען אויך אַמאָל
 מיינע גראַמע צעבוכטשעמע שיד.

איך בין פון זון און מענטש אוועק,
 און צייל אויס מיינע טעג
 צווישן מיין אין פייכטע לעכער;
 פון פינצטערע קאַנרעם
 איז מיין פעל שוין אָפגעריבן,
 נאָר שיין בין איך מיט בלענד פון לעבעדיקן סאַמעט,
 און רעווע
 ווי אין פיינלאַכער באַהעפטונג די שענסטע שוועסטער:
 — פאַראַגולט! פאַראַגולט! פֿאַר־אַ־גור־לִיט!
 אזויפיל מייזעלאַך, מייזעלאַך, מייזעלאַך,
 זיינען מיר דאָ אַף דער וועלט געבליבן.

בל'נדע מייז

ווען לעבער קוקן פון די ווענט
ווי אויגן פון א טויטן,
שאַרן זיי זיך
בל'נדע איבער דעבער,
און באַלעמען
ווי איך און די
פון זון און פרישע ברויטן.

יעדע אויג
גרויט ארויס מיט ראָסט
ווי פון וואַנט אן אַלטער שרויף,
זיינען קעז מיט ציין געלאָרענע
גרייט אַף יאַגד אין יעדן הויף.

ווען אָוונט גייט
ווי אַ פייערדיקער רייטער איבער דעבער,
און ס'איז יעדע שויב — אַ גאַלדיקגרינער וואָרים,
גרויען זיי אין די לעבער
ווי שטויב אַף אַלטע קוואַרים.

* *

*

נאָר סעגלען קען מיין בליק פארנעמען,
 בין איך אין אַ סעגלדיק מאַרדך געפאַנגען
 ווי אַ מעטורעפדיק פליג אין אַ שפינוועב —
 ציען זיך יאָרטוויזנטן אין צעפליקטע שנורן,
 זיינען אלע איבערמאָרגנס שוין פון לאַנג פאַרגאַנגען.

איך האָב צענומען אַף נאָדלען די געהירן
 און צעצונדן מיין געביין
 מיט גאָלדיקע ליכט פון פאַרגאַנגענע טעג —
 גיי איך איבער זיך אליין
 ווי דורך אַ לאַבירינט פון ברענענדיקע טירן.

פון אלץ אַרום
 שלאָגט דער קריינקלאַכער רויך פון וואַנזין,
 און שטאַר און שטום
 וויג איך זיך אין ראָסט פון יאָרן
 ווי אין אַ ווינקל שטוב — אַן איינזאַמע שפּין.

צו מיין בלאַנדע קינד

פון האַרבסט דער גאַלדיקער טרויער
איז אין דיר, מיין בלאַנדע קינד, געראָטן,
האַט מיסטאַם דער ווינט
פאַר דיר אַזויפּל בלעטער אויסגעשאַטן,
נאָר צייט האַסטו די טויטע בלעטער קלייבן,
פון האַרבסט דער גאַלדיקער טרויער — וועט
אָן דיר, מיין בלאַנדע קינד, ניט בלייבן,
פאַר מיר איז שטאַרבן שוין צו שפּעט.

אַ רעגע ווי אַ כאַלעה האַט דיר דורך מיר געפירט,
וואַלגערט זיך אין דיר מיין בלוט
ווי צאַר פון ברענענדיקע פאַרנאַכטן —
ביסטו רייך מיט הינטיש בלוט
מיט היימלאַזער נאַם און הונגעריקע טעג,
ביסטו אַ מיידעלע פאַרטראַכט
און וואונדערלאַך ווי מיינע ליִדער;
אונטער דער אומרואיקער הויט פון דינע נעגל,
פיבערט די נאַכט פון ערשמער באַהעפטונג;
אַף אַ הייפעלע ערד — גענוג פאַר אַ וואַזאַנע,
האַבן די דריי יאָרן דינע שוין אויסגעמאַלט
אַזאַ שיינעם בלוטיקן סעגל,
איז ווי זאָל דיר דער טויט ניט האַבן האַלט,
אַ, בלאַנדע, האַרבסטיקע קינד,
אַז אַף דיין קראַענדיקן וועג
פרייט זיך שוין ניט איין וואַראַנע
און מיט נעכט זיינען בלינד
דינע ליכטיקסטע טעג.

און אויב ס'איז דיר גוט אזוי
 אף דיין קראַענדיקן וועג,
 טאָ זינג זשע מיין ליד אָט אזוי:
 אז מען בייט ניט קיין מידע וואָכן אף בידנעם לויין,
 זיינען בלאַנק אף די לומפישע הענט
 פון אַרבעט די מאַזאַליטע שפורן;
 אז מען שטריקט פון באַגינענס פורפורנע שנורן,
 איז יעדער באַגינען אַ פורפורנער קרוין,
 אז דער יונגער קאַפּ ווערט גרוי
 פון שטערנדיקן שיין און ראַסט פון צייט,
 און מען בלאַנדיקט, אָ, בלאַנדע קינד,
 נאָך בלאַנדער ווי די זון אף אַ דאָרן,
 צעוואַלגערט מען הינטישער די טראַנטעדיקע יאָרן.

און ווען דער גוטער טויט קומט אָן,
 דאַכט זיך — אַ פאַרקלערטער מאַלעכל רייט
 און פאַכעט סטאַם אזוי אַ שוואַרצע פּאַן.

זעלבסטמארד

ווי ס'וואָלט אַ וואַלד אַ דעמבענער
 נעבאַרן מיך אין האַלבענאַכט,
 בין איך ווי אַ פינצטער דעמב — שטאַרק און מוירעדיק,
 וואָלט איך גערן ווי אַ וואַלד אַ דעמבענער
 אין האַלבענאַכט זיך צעצינדן,
 אָדער גאָר אַליין זיך בינדן
 און פירן זיך אין שכיטעהויז קוילען ווי אַ ביס.

כ'וועל אַמאָל מיט זיך אַליין זיך נעזעגענען,
 צום לעצטן מאָל ווייזן זיך אין שפיגל,
 און מיט מיין אייגן פייגער די וועלט באַגעגענען.

נאָר פינפֿאונצוואַנציק פּרילינגס
 האָב איך פֿון אייביקייט דאָ אָנגעקליבן,
 און יעדער פּרילינג
 איז ווי דורך באַבלומטע טרונעם געגאַנגען,
 איז וואָס איז פֿון מיר אַצינד פֿאַרבליבן
 אויב ניט די אַלע זונפֿאַרגאַנגען;
 שוין וואָלט איך מיין פּרילינגדיקן קאָפּ
 געביטן אַף ווערימלאַך אַ טאָפּ;
 שוין וואָלט איך פֿון יעדע קלייד
 פֿון די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
 פֿלעכטן זיך די שענסטע שטריק,
 און ערגעץ אויף אַ בוידעם זיך אויפֿגעהאַנגען.

צווישן כּורוועס ליידיקע און שיידימדיקע שויבן
 וועל איך זיך אַליין ווען עס איז פֿאַרנאַרן,
 און דרייען זיך ווי אַ שליסל אין איבערגעדרייטע שלעסער;
 צווישן כּורוועס ליידיקע און שיידימדיקע שויבן
 וועל איך זיין אַליין אַ לעבעדיקער מעסער,
 וועל איך מיין אייגן האַלדז ווען עס איז באַרויבן.

די דריי שוועסטער

נאך מיין טויט

אין כאלעם פון מיינע קינדער וועל איך אומגיין
 אין זאמדיקע טאכריכים — לעוואָנעדיק און ווייט,
 און זען ווי זייערע מאמעס — מיינע שענסטע לידער
 ווערן פון אנדערע יונגען אפדערצייט.

מיט בלוזע העמדער
 איבער די גליאיקע לענדן פארהויבן,
 וועט יעדערע אף איר שיקערן בעט
 מיך דערקענען אין אן אנדער יונג,
 און זיך הוינדדיק אף נייע דוירעס — וועט
 די פינצטערניש ארויסשטעקן מיין צונג;
 א שאַרף — א סקריפ פון א שיינענדיקן וועזן
 וועט דערמאָנען זיי אָן מיינס א וואָרט,
 ווייזן וועט דער ווינט ווי איך טאָנץ אף די שויבן,
 ווייזן וועט אַ ליידיק אָרט
 אז איך בין אמאָל געוועזן.

מעניקע קאפן

נאָר די פאַרמאַכטע טיר וועט הערן
 ווי איך, דער נאַכטוואַנדלער, גיי אום,
 און ווי אַף אַן אַלטע באַנדורע ביס־באַס־בום,
 וועט יעדע שוועסטער אויפגיין איבער מיר
 ווי איבער אַ לונאַטיק אַ הוילע לעוואָנע;
 און איך — אַ ווערימדיקער ביין,
 וועל אין כאַלאַל פון אַלטע בוידעמער זיך באַהאַלטן,
 צו באַגעגענען זייערע גרינלאַכע געשטאַלטן:

איינע וועט טראָגן אַ ניטדערבאָרן קינד מיר אַנטקעגן,
 איינע וועט זינגען מיין שענסטע ליד,
 און די שענסטע וועט שניצן פון מיין שאַרבן דעם שענסטן בעכער,
 און לעוואָנעדיק וועט יעדע קלערן,
 אַז איך בין מיסטאָמע
 פאַרלאָרענע וועגן אַזוינע
 וואָס קרימען זיך ווי וועזנס — דול און אויסגעטראַכט;
 און לעוואָנעדיק וועט יעדע הערן
 ווי ערנעץ אין אַ רעוועדיקער באַינע
 פאַלט צום כאַלעף צו אַ לעצטע נאַכט.

ווען די דריי שוועסטער

וועלן ווערן זקיינעם

איך וועל זיין טויט — לאנג שוין טויט,
וועל איך זיך ווייזן — שטויב און צייט,
און שווערע באבלומטע הענט זיי אַנטאָן
צו קלייבן גרויע טעג ווי נעדאָוועם,
וועלן קומען גרויע טעג ווי קווארעלייט
און אַף ברוין און בלאַנד
בלויע אַדערדיקע צווייגן מאַלן,
וועלן זיי דורך הויט און ביין געדענקען
גרויע טעג ווי קווארעלייט,
וועלן זיי דורך הויט און ביין זיך פאַרבענקען,
און שאַרן זיך ווי פּוּיזנדיקע סאַוועם
צו מיין לאַנגפאַרגעסן קייווער.

ווי אַ פאַראַקשנטע ניטדערקוילעטע אַף
וועט איינע לאַנג זיך ווערן מיט איר סאַף;
און ווי אַ פאַראַקשנטע ניטדערקוילעטע אַף
גלייך און גייוועדיק
באַ אַן אומעדיקער וואַנט בלייבן שטיין,
און היינען מיד אַ לעבעדיקן אַף מיין טויטע בילד
מיט אַפּגעמעקטן קאַפּ אַף שטאַרקן עלנבוּיגן אַנגעשפּאַרט,
און דאַכטן וועט זיך איר
אַז נאָר אַף איר זיין איך אַזוי און וואַרט,
און דאַכטן וועט זיך איר
אַז באַלד וועל איך אַראָפּ פּון בילד
און מוירעדיק און ווילד —
אַ שפּרונג טאָן צו דער טיר.

מעניקע קאץ

איינע וועט קעגן אמאָל — ווי פאר א שפיגל שטיין
און לאנג די פארוועלסטע האָר קעמען;
באנאכט וועט זי הויל און גיריק
אין גוילאָמדיקן בעט זיך צעלייגן
און כאַלעמען פון טייווע און פון מיר,
נאָר טאַפנדיק בלינד אין ווייטן אָווער
וועט זי פאר אירע פאלדיקע בריסט זיך פארשעמען,
און מעשוגע אירע אַלטע נאָפּלען זויגן.

און די דריטע
מיט א האַרבסטיקן לייב
אָקוראַט פאר א שמאָלער מיטע,
וועט שטיל אַרויסשוועבן
פון א ווינקל פון איר שלאָף
ווי א לעוואָנעדיק ווייב —
פאר מיר דעם נאכטוואַנדלער זיך אַפּצוגעבן;
איבער אונדז — פון שטערן א פיינלאַכער האַגל,
ווי ברעקלאַך טויט פון לעבעדיקצער־יסענע שאַף.

אין רויטפארגנייענדיקע קליידער
 וואָס דערמאָנען אָן מיין לעצטן זונפאַרגאַנג,
 וועלן די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
 נאַכט נאָך נאַכט באַ מיין קיווער שטיין
 איבער זיך אַליין געבויגן,
 און ווי די שטילקייט — גרויען און האַרכן
 דורך אייביקייט מיין גאַנג,
 און נאָענט וועל איך פאַר זיי אויפגיין —
 אַ ווייטער שרעקעדיקער שאַרכן,
 און נאָענט וועל איך פאַר זיי אויפגיין —
 אַ גליד פון יעדנס גלידער,
 און צעפאַלן
 ווי אין ווינט צעשאַטענע בליטן,
 און טויט און יונג
 וועל איך האַפן אַף דערגאַנצונג,
 ווי אין ווינט צעשאַטענע בליטן.

די דריי שוועסטער

נאך זייער טויט

א קרעציקער הונט וועט שלאָגן מיט אלעמען קאפּאַרעם
 און ערגעץ גריוזשען גליד נאָך גליד,
 וואָלקנס וועלן אַה העפּקער לאָזן זייערע נאָרעם
 און מיט טויטע, שידימדיקע טריט איבער דעכער גיין,
 ווי פון די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
 וואָלט געבליבן נאָר אַ שידימדיקער קלאָגן.

דורך פּראָסט און ווינט
 וועלן זיי ווי וואָיענדיקע נעכט זיך טראָגן:
 איינע וועט פון אַן אלטע קראָ דאָס פּיצל קאָפּ פּאַרצוקן,
 איינע וועט מיט אַ פּאַלנדיקן שטערן ווידע זאָגן,
 און איינע וועט אַ באַמאָלענע שויב אין דרייען שפּאַלטן.

געזונטע קינדער וועלן כאלעמען אין זאטע וויגן
אז זיי רייסן זיך פון א שפינוועב ווי קראנקע פליגן;
אין „קרעמעל“

וועט די שרעק אליין זיך אויגעדיק צעשרעקן,
לענין וועט פון מאראנירטן שלאף זיך וועקן —
און צעווארפן זיין געשמאפטן הארץ און שטערן,
און ווי דער שענסטער זונפארגאנג — ניט ווערן

בין איך טויט לאנג שוין טויט
און טויט זיינען די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער,
בין איך נעכט פארווארפענע אין א קווארימשטיבל,
בין איך — נעכט פארבראכטע מיט דריי שוועסטער,
און גרוי אין האלבענאכט ארויס
ווי ראסט פון א פארלאזטער הויז;
איבער מיר:

ביינער פון גופימלאזע קווארים
האבן אליין זיך אויפגעקליבן,
און שמעלן זיך צענויה,
און טויטע, גופימלאזע מיידלאך,
און יעדערע רעוועט מיט א זאמדיקן קאל
אז נאך איר זאל איך ליבן;
און איך — א ניטגעשטייגן וואונדער,
שלענגל זיך ווי א ווארים
און אקער שמאלע דרייאיקע אלייען —
און גיי א בלינדער ציילעם אויף
איבער שמאלע דרייאיקע אלייען.

און אלע שאַטענען מיר זיך ארויף
 ווי שטייגנדיקע מייסימדיקע ווענט,
 און לייזן זיך אויף
 אין ערגעצניט
 ניט לאַזנדיק פון זיך קיין איינציק צוויט.

אין לעוואַנעדיקע נעכט אַף אַ הינטערהויף
 וועט אַמאָל אַ נאַכטוואַנדלער ווי איד נאָך זען
 צווישן די כורוועס פון אַן איינגעפאַלן הויז,
 ווי די טויטע שוועסטער — מיינע שענסטע לידער,
 פאַלן אַף אַלטע צעכויגענע בעטן
 און הויבן אויף זיך ווידער
 ווי פון כאַרעווע, ריטערלאַכע קארעטן;
 אין לעוואַנעדיקע נעכט אַף אַ הינטערהויף,
 וועט אַמאָל אַ נאַכטוואַנדלער ווי איד נאָך הערן
 שטאַר און לאַנג —
 ווי די שוועסטער אין די קוואַרים שטומען
 און דערמאָנען אזוי באַנג,
 אז איד וועל מער ניט קומען.